

[Agnete Laustsen]

Kontrol med effektiviteten af enhver fond – og vi har jo efterhånden adskillige i EF – er for os noget væsentligt. Ødslen med penge til mislykkede projekter, bureaukrati og manglende effekt af de foretagne investeringer har jo beklageligvis været velkendt. Vi vil derfor under udvalgsbehandlingen rejse spørgsmålet om denne nye fonds kontrolmekanisme og effektivitet, så vi ikke, som tilfældet har været senest i Øststøttebanken, ender i at styrke løn til embedsmænd, marmorgulve og luksusinventar.

Vi vil også gerne have en nærmere afklaring af fondens opgaver og muligheder i forhold til Den Europæiske Investeringsbank, hvis formål jo ligger tæt på, så der ikke bliver tale om – i gåseøjne – konkurrence eller dobbeltdækning med deraf følgende spild af midler til bureaukrati.

Men vi er som sagt grundlæggende positive over for forslaget.

Hanne Severinsen (V):

Venstre kan tiltræde ratifikationen af denne fond. Vi er klar over, at meningen med fonden er, at vi skal styrke beskæftigelsen.

Det er rigtigt, som fru Agnete Laustsen nævnte, at man måske nogle gange kan sætte spørgsmålstegn ved det, at man, hver eneste gang man har et nyt formål, også opretter et nyt organ. Formålet med fonden ligger jo tæt op ad Investeringsbankens, men jeg kan forstå, at også andre områder er omfattet, eksempelvis det, at private finansieringsinstitutter kan gå med ind i projekterne.

Vi vil også i udvalget prøve nøje at følge, hvordan man har tænkt sig, at fonden rent praktisk skal oprettes. Vi skal som sagt være lidt varsomme med, at vi ikke, hver gang vi finder nye formål, også opretter nye organer blot for at oprette nye organer. Hvis man kan udvide et allerede eksisterende organs formålspapargraf og også de finansielle midler, var det måske nogle gange at foretrække.

Det vil vi børe lidt nærmere i, men ellers vil vi grundlæggende tilslutte os, at vi ratificerer dette her.

Riishøj (SF):

Oprettelsen af denne fond er jo en del af Edinburgh-aftalen, og alene af den grund er der vist ikke partier, der har tilsluttet sig Edinburgh-aftalen, som i sidste instans vil stemme imod.

Men vi deler vel nok alle sammen her i Folketinget den frygt, at det, vi er vidner til her, kan gå hen og blive en knopskydning, som strengt taget er unødvendig. Man kunne i værste tilfælde forestille sig en gentagelse af den berømte Londonbank, EBRD, som flere ordførere allerede har talt om.

Derfor håber jeg, at udenrigsministeren i dag kan løfte lidt af sløret for, hvordan styrelsen af denne bank vil blive; ellers vil vi lægge vægt på at få det frem under udvalgsarbejdet.

Jeg vil også gerne spørge udenrigsministeren om landekredsen, om dette forslag udelukkende er møntet på Vesteuropa, altså på EF-landekredsen, eller om der kan ydes lån til infrastruktur til små og mellemstore virksomheder i alle mulige nye ansøgerlande, ikke mindst de østeuropæiske lande. Hvis dette skulle være et rationelt forslag, skulle det jo sandt for dyden dække de nye demokratier i Central- og Østeuropa, som har et skrigende finansieringsbehov, når det gælder infrastruktur og nye og mellemstore virksomheder. Så hvis denne fond udelukkende dækker EF-landekredsen, er der risiko for en yderligere skævvridning i Europa, og det har vi ikke brug for. Det tidligere DDR får i øjeblikket overført gigantiske beløb fra Vesttyskland og har ikke et lånebehov, og som nævnt: Hvis landekredsen er begrænset til EF-landene, kan der vel strengt taget være tale om en unødvendig fond, hvor vi vil give de sydeuropæiske lande, som i forvejen får gigantiske overførsler, en yderligere finansiering af infrastrukturprojekter, som vitterlig burde være gået til andre dele af Europa.

Men jeg håber at få klarhed over dette spørgsmål, og at udenrigsministeren måske kan bekræfte, at man principielt godt kan yde støtte til andre lande end blot EF-landekredsen, som vi kender den i dag.

Kirsten Madsen (FP):

Beslutningsforslag nr. B 97 går i korte træk ud på at give øgede tilskud til den skandaleramte Østbank, der til fulde har bevist sit ødsleri. Denne bank har foreløbig kostet de danske skatteydere ca. 1 mia. kr., altså 1.000 mio. kr. Det er lykkedes for Østbanken på 2 år at bruge dobbelt så mange milliarder kroner på øget vellevned i hovedkvarteret, som banken overhovedet har haft tid til at låne ud til sine